

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **nezl. P. S.**, zast. zákonnou zástupkyní: M. H., právně zast. Mgr. Faridem Alizeym, advokátem se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Masná 8, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2004, č. j. 24 Az 14/2004 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Ustanovenému zástupci stěžovatelky Mgr. Faridu Alizey **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1279,30 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2003, č. j. OAM-1098/VL-01-HA14-2003 nebyl nezletilé žalobkyni udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného, které převzala zákonná zástupkyně žalobkyně dne 15. 12. 2003, podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Žaloba byla předána k poštovní přepravě dne 6. 1. 2004, dne 7. 1. 2004 byla doručena krajskému soudu.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 3. 2004, č. j. 24 Az 14/2004 - 17 byla žaloba odmítnuta, neboť byla podána po uplynutí zákonné lhůty dle § 32 odst. 1 zákona o azylu.

Kasační stížnost je stěžovatelkou podána z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že důvodem, pro který je podávána, je § 103 odst. 1 písm. d) a písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby z důvodu jejího opožděného podání a tvrdí, že žalobu proti správnímu rozhodnutí žalovaného podala k poštovní přepravě dne 28. 12. 2003. Tuto skutečnost si ověřila na poště, kde jí bylo sděleno, že její zásilka, obsahující předmětnou žalobu, byla poštou přijata dne 28. 12. 2003. Žaloba proto byla podána v zákonné 15-ti denní lhůtě.

Dále namítá, že usnesení krajského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta, obsahuje chybné poučení o možnosti podání kasační stížnosti, když z poučení vyplývá, že lze podat kasační stížnost proti rozsudku soudu a nikoliv proti usnesení. Rozhodnutí krajského soudu je proto zatíženo zásadní procesní vadou, na základě níž toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Součástí podané kasační stížnosti je i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Žalovaný k námitkám stěžovatelky popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy, přičemž plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi zákonné zástupkyně stěžovatelky, učiněná ve správním řízení. Současně poukázal na neaktuálnost uvedeného místa pobytu, neboť stěžovatelka spolu se svojí zákonnou zástupkyní z PoS B. odešly 10. 5. 2004. Nové místo pobytu však soudu žalovaný nesdělil.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích uplatněného důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Dle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplynulo, že zákonné zástupkyni stěžovatelky bylo rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu předáno osobně dne 15. 12. 2003. Součástí rozhodnutí

žalovaného bylo poučení o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu a to do 15-ti dnů ode dne jeho doručení. V případě stěžovatelky konec této lhůty pro podání žaloby připadl na úterý 30. 12. 2003.

Žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla stěžovatelkou podána k poštovní přepravě dne 6. 1. 2004, o této skutečnosti svědčí otisk podacího razítka pošty na obálce, v níž byla žaloba podána. Pokud stěžovatelka tvrdí, že žalobu k poštovní přepravě podala již 28. 12. 2003, k tomuto jejímu tvrzení není ve spise soudu jediný důkaz a sama stěžovatelka své tvrzení neprokázala. Podle obsahu žaloby na č. l. 1, 2 spisu, tato je datována 29. 12. 2003. Navíc, jak bylo ověřeno, podání žaloby k poštovní přepravě na poště O. tvrzeného dne – t. j. 28. 12. 2003 nebylo možné, protože byla neděle, den pracovního klidu, ve který je tato poštovní pobočka mimo provoz. Námitku stěžovatelky proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za oprávněnou.

Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Dle § 53 s. ř. s. ve věci samé rozhoduje soud rozsudkem; usnesením jen tam, kde to zákon stanoví. V jiných věcech soud rozhoduje usnesením tam, kde to zákon stanoví.

Dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pokud tento zákon nestanoví jinak, soud usnesením návrh odmítne, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně.

Soudní rozhodnutí je jedním z procesních úkonů soudu, je projevem jeho vůle, jež má být učiněn v předepsané formě a má stanovené formální obsahové náležitosti, mezi něž bezpochyby patří i poučení o opravných prostředcích. Usnesení je formou rozhodnutí, které se používá ve všech případech, kdy není stanovena forma jiná (např. rozsudek). Pokud soud svůj projev vůle učinil formou soudního rozhodnutí, které bez ohledu na své označení obsahovalo poučení o možnosti podat proti němu v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, není vadou, jež by měla za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud je toto rozhodnutí soudu v poučení o opravných prostředcích označeno jako rozsudek namísto usnesení. Tato nepřesnost zcela formálního charakteru neměla žádný dopad do procesních práv stěžovatelky jako účastníka řízení a sama o sobě nemohla způsobit ani nesrozumitelnost rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelky, soudem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) a písm. e) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Tomuto náleží v souladu s ust. § 11 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za převzetí

a přípravu zastoupení ve výši 1000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen "daň"), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 1279,30 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. května 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu